

e
x
e
n

Núm. 12 Gener 2000

Una nova fornada per l'Associació
**Acte de graduació de
la promoció del 1999**

Nous propòsits pel nou any
**L'aula de teatre fa dos
grups per abastar més
projectes**

N'hi ha una pila
**Ex pompeus a
Telecinco**

Inscriu-t'hi
**Més cursos
organitzats per
l'Associació**

La foto de portada

Thomas V. Jorgensen ens ha cedit aquesta fotografia on podem veure una nena a la plaça Joaquim Xirau. La foto té tres anys, i la plaça encara no havia estat reformada. Així la veien els de la promoció del 1995 que estudiaven a l'edifici Rambla.

S'ha de felicitar la nova fornada de graduats que la Universitat aboca a la societat. Les raons per fer-ho són diverses i millor no avorrir amb la seva enumeració; de ben segur que el lector ja les coneix. Aquest pas –de la Universitat a la no-Universitat– demana una sèrie de decisions de les persones, totes mirant al temps que ha de venir. Aquestes decisions són de dos tipus: amb vinculació al passat o sense. La majoria tenen algun tipus d'unió, de relació amb el temps d'educació-formació.

Ara bé, durant el 2000 l'Associació d'Antics Alumnes compleix cinc anys de vida. Per la seva part, la UPF en compleix deu, és a dir, dobla l'edat d'aquesta senzilla associació. Aquest canvi de dígit té un efecte psicològic sobre tothom, perquè sembla que empenyi tothom a canviar o com a mínim a intentar canviar. És un temps propici, doncs, per mirar enrere, per veure què s'ha fet, per fer-ne un balanç, per fer una anàlisi del balanç, per veure què hi falta i què hi sobra en l'activitat, per fer proposicions i per, finalment, fer plans de futur.

Així doncs, aquesta revista, que conté aquest text, consolidada com un dèbil vincle entre dos o més elements, un dels quals és el lector, demana precisament la complicitat del lector. Una part d'aquesta complicitat prové de la seva col·laboració. Una revista té sentit en tant que té lectors (i no fullejadors) i en tant que té escriptors que li donen contingut i que atreuen lectors, que poden ser escriptors, que poden ser lectors, que poden ser escriptors... No obstant això, tot és complicat, com entendre els nexes entre els paràgrafs d'aquest text. Una de les decisions que el lector del primer paràgraf pot prendre és associar-se a l'AAAUPF. És una elecció personal, que ha i no ha de veure amb la UPF, amb el passat. No serà de cap altra manera, no serà sense noves idees, sense nova gent, que l'Associació podrà mirar amb confiança cap al futur del segon paràgraf. No serà sinó col·laborant en tots els aspectes, dels quals la revista del tercer paràgraf n'és potser el més visible, que l'Associació generarà confiança. Tu hi confies?

Francisco José Moya,
Secretari general de l'Associació

Coordinació Marc Saus Sarrias
M. José Carbajo

Disseny i compaginació Marc Saus Sarrias
Rafael León

Foto de portada Thomas V. Jorgensen

Col·laboradors Miguel Parles
Anna García-Altés
Blanca Saus
Lluís Fusté
Anna Llopart
M. José Carbajo
Marta Carulla
Òskar Aragonès Llàcer
Albert Oliveras Monfort
Thais Buforn Galan
David Rodríguez
Francisco J. Moya
Mª Dolores Róo García
Lucía Guerrero Romeo
Maria Gratacos
F. Xavier Pons i Torras
Daniel Blanch Sigüenza
Javier Nicolás Sánchez
Ramón Ruiz
Aurora Antón

Dipòsit legal B-22952-96
Impremta Gráficas Rafael

Aquesta revista s'ha editat amb el suport del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra i el Comissionat per Universitats i Recerca de la Generalitat de Catalunya

El passat dia onze de maig de 1999, va variar la composició de la Junta Directiva i del Comitè Executiu d'aquesta Associació. Aquest fet fou originat a conseqüència de la dimissió presentada per Xoan Carles Cuesta Sanfiz, amb data 5 de maig de 1999. Actualment la composició de la Junta Directiva i del Comitè Executiu, ha quedat estructurada d'aquesta manera:

Junta Directiva:

Sr. Daniel Blanch Sigüenza	Sr. Francisco Moya Martínez
Sr. Xavier Cabau Paús	Sr. Albert Oliveras Monfort
Sr. Moisés Calvet Martínez	Sr. Carles Quílez i Cunillera
Sr. Ignasi Castro López	Sr. David Rodríguez Borràs
Sr. Xoan Carles Cuesta Sanfiz	Sra. Judith Serra Pallàs
Sra. Anna García-Altés	Sra. Elisabet Solé Prats
Sra. Reyes García Arcos	Sr. Pio Lluís Vernis Minquell
Sr. Valentí Gómez Salas	Sr. Daniel Vidal Canellas

Comitè Executiu:

Presidenta: Anna García-Altés
Vice-president: Daniel Blanch Sigüenza
Secretari: Francisco José Moya Martínez
Tresorera: Reyes García Arcos

És voluntat de la Junta Directiva i del nou Comitè Executiu seguir les línies d'actuació iniciades en l'etapa anterior i en el possible ampliar-les i millorar-les. Per aquest motiu us animem a que participeu a la Junta Directiva de l'Associació aportant les vostres idees o suggeriments. Només heu de trucar-nos!

Deu anys d'Universitat Pompeu Fabra

La UPF ha iniciat aquest setembre el seu desè curs. El 18 de juny de 1990, el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei de creació de la UPF i al setembre d'aquell mateix any van començar les primeres classes a les aules de l'edifici Balmes, l'antiga seu del Fòrum Vergès, amb una promoció formada per 320 estudiants de les llicenciatures en Dret i en Ciències Econòmiques i Empresarials.

Deu anys després, la UPF té més de set mil estudiants, ofereix tretze titulacions i disposa d'un campus urbà amb vuit edificis en funcionament, que s'estén per Ciutat Vella i fa de ròtula amb la Vila Olímpica.

Els deu primers anys d'UPF han servit per consolidar els objectius pels quals va ser creada i per establir un model propi, tant en l'àmbit de la docència com en el

de la recerca, que són els que han de permetre avaluar i avalar l'èxit d'aquesta institució acadèmica. Coincidint amb el desè aniversari, i a la porta d'un nou mil·lenni, a-

els eixos de l'evolució futura. Al llarg d'aquest curs, la Universitat organitzarà diferents activitats acadèmiques i extracurriculars per celebrar aquesta primera dècada. Com a part de la UPF, ens unim a la celebració.

De fet, aquest aniversari coincideix amb el cinquè aniversari de l'Associació. Cinc anys és un període de temps encara massa curt per fer balanç, però hem fet molta feina: gairebé 600 socis, cursos, conferències, trobades, la revista NEXE, l'Aula de teatre, ... Per descomptat sabem que tenim molt camí per recórrer encara i és per això que us demanem la vostra col·laboració: feu-nos arribar els vostres suggeriments, les vostres idees, i participeu a la junta directiva. Ja sabeu on podeu trobar-nos!

Anna García-Altés

3
nexe

quest pot ser un bon moment per fer una ullada al passat, analitzar els encerts i els desencerts, i fixar

Pagament de la quota

Us recordem que durant el proper mes de febrer es cobraran les quotes corresponents a aquest any 2000. Com ja sabeu la quota de l'Associació és anual i correspon al pagament dels serveis de l'Associació. Durant els dos primers anys després de la vostra graduació està subvencionada al 50% quedant per 3.000 ptes, durant els dos anys següents la subvenció és del 25% quedant una quota de 4.500 ptes i fins el mes de desembre, a partir, del 5è any corresponia una quota íntegra de 6.000 ptes.

Doncs, bé, us informem que hem decidit prorrogar aquesta subvenció del 25%, quedant una quota de 4.500 ptes durant el 5è i 6è any després de la vostra graduació.

A continuació podeu trobar un quadre explicatiu de les quotes segons la vostra promoció:

Promoció	Bonificació	Quotes corresponents a l'any 2000
1994	25%	4.500
1995	25%	4.500
1996	25%	4.500
1997	25%	4.500
1998	50%	3.000
1999	50%	3.000

Fede Ratas

Bueno, vale, d'acord!! Al número anterior hi havia un munt de errades. Però ¿oi que estava bé? De totes formes (mea culpa) les enumeraré: La nova seu de l'associació no és a la Mercè, sinó al Poblenou, a l'edifici Jaume I. L'adreça estava bé, però el codi postal no. Ho he corregit en aquest número. Com també he corregit l'e-mail: el bo és el que us apareix en aquesta contraportada. Les fotos de teatre no eren d'Àlex Serrano, sinó del seu germà, el Jordi Serrano. Demano sinceres disculpes per tots aquests errors i prometo que si en torno a fer seran més divertits o no us avisaré.

Perdó.

Marc Saus

Los ex Pompeus de Telecinco

No es habitual que 11 ex alumnos de una misma universidad coincidan en una misma empresa. Sobre todo, si tenemos en cuenta que los ex alumnos en cuestión son de promociones recientes y que la empresa tiene 46 trabajadores. Se trata de los ex alumnos de la Univesidad Pompeu Fabra que trabajan en Atlas Catalunya - Telecinco.

Esta coincidencia no es fortuita. Muchos de los profesores de la Pompeu Fabra son profesionales en activo y además son directivos de empresas. Por eso, para ellos la universidad no es sólo un lugar donde impartir sus conocimientos. También es un banco de pruebas de cara a descubrir estudiantes, que por sus inquietudes, se pueden ajustar a un tipo de perfil que puede ser útil para algunas empresas que conocen o dirigen.

A ésto también hay que añadir que el mercado laboral, como todos los mercados, es cíclico y dependiendo de la situación en que se encuentre, puede ser más propicio a dar oportunidades a jóvenes recién titulados. La deseada primera oportunidad no depende sólo del currículum personal de cada uno, como dice el refrán, hay que tener la suerte de estar en el sitio adecuado en el momento preciso.

Atlas Catalunya es una agencia de noticias de televisión que desde enero de 1998 está co-dirigida por Lavinia TV, una productora audiovisual. Antoni Esteve es el director de esta productora y además es profesor asociado de los estudios de periodismo de la Universidad Pompeu Fabra. Este hecho ha facilitado el acceso a su productora de varios estudiantes que han pasado por sus clases del taller de televisión o que han sido becarios en Lavinia TV.

Gracias a ésto y a la valía personal y profesional de cada uno, hoy hay 11 ex alumnos de la Pompeu Fabra en Atlas Catalunya. De los 11, nueve son de periodismo, una de económicas y otra de lingüística. Los más antiguos de los estudios de periodismo son Marc Saus y Xevi Miró que son de la promoción de 1995, les siguen Trini Gutiérrez y Begoña Grigelmo que son de la de 1996, Óscar Cornejo (1997), Mercè Sibina (1998) y Carles Costa, Marta Rosell y Miguel Parles que son de la última promoción. Montse Samitier acabó económicas en 1997 y María Gratacós hizo el tercer ciclo de lingüística -especialidad en terminología y lexicología- entre 1996 y 1997.

La agencia de noticias Atlas se creó en 1998 entre Gestevisión y Telecinco. Actualmente, hay seis dele-

De izquierda a derecha y de arriba abajo: **Marta Rosell, Trini Gutiérrez, Begoña Grigelmo, Miguel Parles, Montse Samitier, Marc Saus, Xevi Miró y Óscar Cornejo.**

gaciones de Atlas en toda España. Atlas Catalunya fue de las primeras que se creó y funciona desde hace casi dos años. El principal cliente de la agencia Atlas es Telecinco. Cada delegación se encarga de elaborar un informativo local, además de cubrir las noticias de su comunidad para los informativos de Madrid. Aparte de Telecinco, Atlas Catalunya también trabaja para Canal Metro, Medicina TV, Canal Natura, Canal Agrario y el circuito de televisiones locales de Cataluña (CTVL).

No todos los ex alumnos de periodismo realizan las mismas funciones. Marc Saus, Xevi Miró, Trini Gutiérrez, Begoña Grigelmo, Óscar Cornejo y Miguel Parles son ENG, un tipo de periodista -que tanto puede salir a cubrir una noticia como cámara que como redactor. Mercè Sibina y Carles Costa son redactores, y Marta Rosell es la responsable del área de documentación. Montse Samitier se encarga de la administración y María Gratacós es la lingüista que corrige los textos y las voces de los reportajes.

Todos los ex alumnos de la Pompeu Fabra que trabajamos en Atlas Catalunya estamos contentos con el trabajo que desarrollamos. El ritmo frenético que marca la actualidad y la realización diaria de noticias en televisión hacen que la labor del periodista electrónico sea bastante estresante, no obstante el esfuerzo vale la pena. A pesar de tener que trabajar contra reloj casi todo el rato, el ver que tu trabajo se emite por televisión y sirve para informar a la gente vale como recompensa por el esfuerzo hecho día a día.

Miguel Parles

Ladies and gentlemen: we are flying in space!

Quart any de l'Aula de Teatre. Divuit actors. Tres directors. Una dramaturga. Dos grups. Un futur de representacions. I moltes ganes de fer... TEATRE. Estimats accionistes: em complau informar-los que el Departament de Teatre va tancar l'any passat amb un benefici de 14 actors, 12 minuts d'aplaudiments i 264 litres de suor d'actor!. Les previsions per aquest primer trimestre s'han acomplert amb escreix i ja tenim 19 actors i una previsió de fins a 14 representacions entre el mes de maig i juliol d'aquest any. Donada l'explosió de la demanda hem hagut de dividir el nostre equip en dues línies de recerca per continuar oferint la màxima rendibilitat a les vostres accions. La primera està explotant al màxim les noves dramaturgies contemporànies per poder oferir un producte competitiu en el mercat nacional. La segona està optimitzant els recursos en I+D per

trobar un producte estrella pels nostres mercats asiàtics. Comandats pels nostres quatre genets (eficiència, eficàcia, qualitat i servei postvenda) portarem les vostres accions al més enllà. The sky is the limit and we are flying in space!!!

Lluís Fusté

El teatre no és només teatre

És prou generalitzada la concepció del teatre com una aventura compartida. Un grup de gent –amics, jo diria– és reuneix cada dissabte per a crear una vida ficcional (la dels personatges i les seves històries) i, al mateix temps, construir una memòria col·lectiva, real, plena d'anècdotes i batalletes. És el que en una paraula podríem anomenar l'esperit de grup, unit a una voluntat de creativitat i, per tant, de risc.

Aquest any hem patit (o potser –des del meu punt de vista personal– hauria de dir, ha esdevingut) una divisió que, lluny de les connotacions negatives i catastrofistes que a priori sembla tenir una escissió, es presenta de manera honestament optimista. Hem celebrat poques sessions per fer una valoració global del treball de tot un curs (que tindrà com a meta final la (re)presentació d'un muntatge teatral al mes de juliol), però no cal tenir un olfacte massa fi per ensumar confiança en allò que pretenem fer:

Escenes contemporànies, en to de comèdia, extretes de diverses

fonts teatrals i cinematogràfiques, al voltant de les relacions interpersonals (entre amics, amb la parella, entre familiars o companys de feina etc). La temàtica escollida no és casual, ja que reflecteix la fran-

Volem recrear un
món proper, no a
partir d'una obra
prêt a porter ni d'una
canonada de flas-
hos-sketches incon-
nexes.

quesa que hi ha dins el grup, en tant que ens veiem capaços de comunicar –no només entre nosaltres sinó als altres– la vida més immediata i quotidiana. No pretenem explicar grans faules ni grans pe-

ripècies plenes de cops d'efecte, ni fer viatges a un món fantàstic. Volem fer un teatre de personatges i de situacions, basant-nos en el nostre propi bagatge. Volem recrear un món proper, no a partir d'una obra prêt a porter ni d'una canonada de flashos-sketches inconnexes.

Volem dissenyar un vestit artesà, elaborat especialment per a l'ocasió, sense cap mena de luxes. Res de brodats, res de farbalans ostentosos. A fi de comptes n'hi ha prou en fixar-nos en el nostre entorn per dur a terme un procés de dramatització (que inclou la dramaturgia, el ritme, la construcció d'un espai i d'un temps etc.) del nostre punt de vista sobre aquest entorn.

De moment, estem cercant el camí adequat per arribar a parlar amb l'espectador de tu a tu i fer-lo somriure. Un cop haguem trobat aquest camí us el mostrarem. De ben segur que no ens l'acabarem; com diu Shakespeare a *As you like it*: "All the world is a stage". La vida és teatre; de manera que... hi ha terreny per recórrer.

Anna Llopart

La nueva promoción de 1999 celebra el acto de graduación

El pasado martes día 14 de diciembre se celebró el acto académico de graduación de la promoción 1999 de las licenciaturas y diplomaturas de la Universitat Pompeu Fabra.

Debido a que ese día nos graduábamos casi 1.400 estudiantes, el acto tuvo dos sesiones.

La primera, a las 17.30h, con el acto de graduación de los licenciados y licenciadas en Derecho, Periodismo, Humanidades, Traducción e Interpretación y Comunicación Audiovisual, y los diplomados y diplomadas en Relaciones Laborales. La segunda sesión (a la cuál asistí personalmente para recoger mi diploma, correspondiente a los estudios de Gestión y Administración Pública), tuvo lugar a las 21.00h, con el acto de graduación de los Licenciados y Licenciadas en Ciencias Económicas y Empresariales, Administración y Dirección de Empresas, en Economía y en Ciencias Políticas y de la Administración y de los diplomados y diplomadas en Ciencias Empresariales y en Gestión y Administración Pública.

El acto comenzó con un Concierto a cargo de Amat Santacana (violonchelo), David Corominas (flauta travesera) y Marc Farré (flauta travesera).

Posteriormente el Sr. Jaume Garcia Villar, catedrático de Economía Aplicada de la UPF, realizó la "Lliçó de comiat", para proseguir con la entrega de los premios extraordinarios de finalización de estudios.

Una vez entregados, se dio paso a la entrega de diplomas de graduación de la promoción 1999 de la

UPF, mientras los nervios empezaban a afluir entre los presentes, provocando en algunos casos algún que otro tropiezo en el escenario a la hora de recoger el diploma.

Comenzaron recogiendo sus diplomas los licenciados en Ciencias Económicas y Empresariales, en Administración y Dirección de Empresas, en Economía, y finalmente en Ciencias Políticas.

Había llegado nuestro turno, el de los diplomados en Gestión y Administración Pública.

Comenzamos a salir al escenario para recoger el diploma. Una vez allí nos dirigimos a la persona que nos habían asignado para entregarnos el diploma, en mi caso el Rector, y tras cruzar unas breves palabras, desaparecimos del escenario, para dejar paso al resto de nuestros compañeros.

Posteriormente, los diplomados en ciencias empresariales, hicieron lo mismo, para culminar el acto de graduación con los discursos del Rector de la UPF, el Sr. Enric Argullol, el President del Consell Social, el Sr. Joan Guitart, (que tuvo el detalle de hacer una referencia en su discurso a l'Associació d'Antics Alumnes de la UPF) y posteriormente el del President del Parlament.

Para finalizar, el Cor Universitari de la Universitat Pompeu Fabra se encargó de culminar el acto con el Himno Universitario: el Gaudeamus igitur.

Ma José Carbajo

6
exe

Una cerimònia, un programa

El Music Palace és un escenari model foguera de les vanitats. Allí s'hi reuneixen grans figures de la faràndula; i també s'hi fan bonics actes socials, com ara la Graduations Parade, l'acte més emblemàtic de la vida universitària universal del món mundial del microcosmos UPF. Qui no n'ha sentit parlar! Fa només uns dies (alguns diuen que tot això va succeir el segle passat) va tornar a celebrar-se. Aquest Servei ha estat present uns quants anys a l'acte i pretén fer-ne una anàlisi fenomenològica. S'hi poden diferenciar nou etapes a la Parade (Nota: la terminologia

l'agafem del magnífic llibre Towards Deepness, d'Hart Gujól): 1. Entry of people / 2. Overture to Alsius / 3. Concerto magno / 4. Canon from Heinrich / 5. Best of each house Awards / 6. Alsius con moto (scherzo) / 7. Palace Carnival / 8. Choir Adagio / 9. The End (way out: mind the gap) Això, sistemàticament dividit, tot és molt més clar. Ataquem els fenòmens. En un primer moment, la massa s'aglomera a les portes del Palace. Es perd la consciència de realitat. L'entrada es complica. Crits. Les parelles es separen. Els pares no saben on han d'anar. Els fills tampoc. Tot és caos. Però del caos en surt una figura divina, el

Sacu, que crea en set minuts tot un món ordenat. Diverses cues. Al final, tothom troba el seu lloc. Un miracle. Acaba el primer fenomen. El Mestre de Cerimònies, el mediàtic Sr. Alsius, pren la paraula i l'eleva per sobre de la massa. Ell té una sensació de déjà vu i com que sent que ja ha viscut aquell moment, actua de la mateixa manera que ho va fer en altres vides. Recorda, una vegada més, que vet aquí que una vegada els artistes mesuraven els seus èxits segons els plens que feien al Palace i que, des d'aquest punt de vista, la UPF torna a triomfar. Visca! Acaba el segon fenomen. Cal no oblidar el genitiu del Palace: Music. S'ha de

retre un homenatge a aquest genitiu. Mai un genitiu no havia tingut tanta importància. En concret, un quart d'hora d'importància. Visca Andy Warhol, que va dir que tothom mereixia una estona de fama, fins i tot els genitius. Escoltem, sentim... Siusplau, apagueu els mòbils. Qui és el propietari del nen que plora? Acaba el tercer fenomen. El temor invaeix els esperits sensibles del assistents: Heinrich von Argullol, dean and rector, parla amb veu de tro. A la seva esquerra, un representant de la Generalitat, la gran mare. A la seva dreta, un representant del Consell Social, el pare gestor. Manquen paraules. Acaba el quart fenomen.

Una universitat que es vanagloria dels resultats acadèmics dels seus acòlits (i, consegüentment, del bé que s'han emprat els diners de la societat) ha de premiar als millors d'entre els millors (aquests últims són, és clar, els que estudien o han estudiat a la UPF). Els Best of each house Awards tenen aquesta missió classista. Acaba el cinquè fenomen. El mestre Alsius, atordit encara pel déjà vu, articula ara un discurs

amb pressa. Agafa les pàgines grogues i, amb intenció de memoritzar-les, les llegeix en veu alta. Aquest és el sisè fenomen, que es produeix simultàniament amb el setè. La massa, hipnotitzada per la veu que sent, vestida amb robes infreqüents, s'aixeca i s'apropa al dean and rector per intentar tocar-lo i veure si

és real. Però només un de cada quatre ho aconseguirà. La resta s'ha de conformar a tocar el pare, la mare o el dean and degà-degana-director-directora (el cosí). Finalment, un grup de joves cantants inicia un cant ritual. El ritus de la tribu universitària. Com que som joves, doncs gaudim. O amb altres paraules, gaudeamus igitur, iuvenes cum sumus. I mentre això passa (i passa si ningú no s'enfada amb el director del cor), la gent recupera de mica en mica la consciència de realitat. Creu que el millor que pot fer es fugir d'allò, llençar-se al carrer, unir-se amb la massa i desaparèixer, com en un conte. Un conte que s'acaba aquí. Fenomenal.

Francisco José Moya

El compromiso del trabajo

En un discurso a los graduados en una Universidad, hace varios años, el ex-presidente de Coca Cola, Bryan Dyson, habló sobre la relación entre el trabajo y otros compromisos.

“Imaginen la vida como un juego en el que ustedes hacen malabarisimos con cinco bolas que arrojan al aire: El trabajo, la familia, la salud, los amigos y el espíritu.

Pronto se darán cuenta de que el trabajo es una bola de goma. Si se cae, rebota. Pero las otras cuatro bolas: Familia, salud, amigos y espíritu, son de vidrio. Si se deja caer una de esas, va a quedar irrevocablemente dañada, rayada, rajada o rota.

Nunca volverán a ser las mismas. Compréndanlo y busquen el equilibrio en la vida. ¿Cómo?

No disminuyan su propio valor comparándose con otros. Es porque somos todos diferentes que cada uno de nosotros es especial. No fijen sus objetivos en razón de lo que otros consideran importante.

Sólo ustedes están en condiciones de elegir lo que es mejor para ustedes.

No den por supuestas las cosas más queridas por su corazón. Apéguese a ellas como a la vida misma, porque sin ellas la vida carece de sentido.

No dejen que la vida se les escurra entre los dedos por vivir en el pasado o para el futuro. Si viven un día a la vez, vivirán TODOS los días de su vida.

No abandonen cuando todavía son capaces de un esfuerzo más. Nada termina hasta el momento en que uno deja de intentar.

No teman admitir que no son perfectos. Ese es el frágil hilo que nos mantiene unidos.

No teman enfrentar riesgos. Es corriendo riesgos que aprendemos a ser valientes.

No excluyan de sus vidas al amor diciendo que no se lo puede encontrar.

La mejor forma de recibir amor es darlo; la forma más rápida de quedarse sin amor es aferrarlo demasiado; y la mejor forma de mantener el amor es darle alas.

No corran tanto por la vida que lleguen a olvidar no sólo donde han estado sino también a dónde van.

No olviden que la mayor necesidad emocional de una persona es la de sentirse apreciado.

No teman aprender. El conocimiento es liviano, es un tesoro que se lleva fácilmente.

No usen imprudentemente el tiempo o las palabras. No se pueden recuperar.

La vida no es una carrera, sino un viaje que debe ser disfrutado a cada paso.

El Ayer es historia, el Mañana es misterio y el Hoy es un regalo: por esa razón se le llama “Presente”.

Ramón Ruiz

“... llega el año 2000..., el milenio caerá ”.

(Miguel Ríos)

Efectivament el mil·lenni caurà, però el 31 de desembre de l'any 2000. És a dir, que encara falta gairebé un any per entrar al segle XXI. Però, de moment, el que importa és que l'any 1999 ha desaparegut i hem començat la psicològica xifra de ficció del 2000, un primer pas per entrar al futur.

Ens vam inventar l'efecte 2000 i les seves devastadores conseqüències. També ens vam inventar les festes i celebracions per acomiadar el mil nou-cents norantanou i començar ben borratxo el dos mil i, com diuen, començar amb bon peu el nou any. No crec que començar l'any borratxo sigui començar amb bon peu, però la gent ho fa.

La nit del cap d'any ha estat es-

pecial. Milers de persones han fet guàrdia per garantir el servei a tot arreu. Milions de pessetes en despesa per pagar les hores extres, a més de 15.000 ptes l'hora el tècnic qualificat o les setanta mil pessetes la jornada per treballar de cambrer la nit màgica.

Hem de donar les gràcies als australians i novazelandesos perquè han informat a la resta del món dels problemes. Ja se sap, el primer paga la novatada. L'únic problema greu el vam tenir amb el video. Desgraciadament hi ha videos que no reconeixen l'any 2000. Un greu problema que no ens ha permès gravar els programes especials de televisió. Això sí, estava segur que la televisió funcionaria sense problemes. Les televisions no es podien arriscar a

que el primer anunci de l'any 2000 no aparegués en pantalla. Això sí que hauria estat un desastre.

En definitiva, activitats, celebracions, tot el que es faci aquest any 2000 serà l'últim del segle XX. Penseu en l'última Setmana Santa del mil·lenni. També les últimes vacances o l'última oportunitat de visitar Caio Loco, al segle XX. Ara potser no sigui massa important però ja ens ho recordaran els publicistes quan ho vulguin vendre. No totes les generacions poden viure o patir un canvi de mil·lenni.

Jo proposo tenir l'últim nen del segle XX. No és una bona idea però l'activitat de creació pot ser divertida, relaxant, agraïda i, perquè no, estimulante.

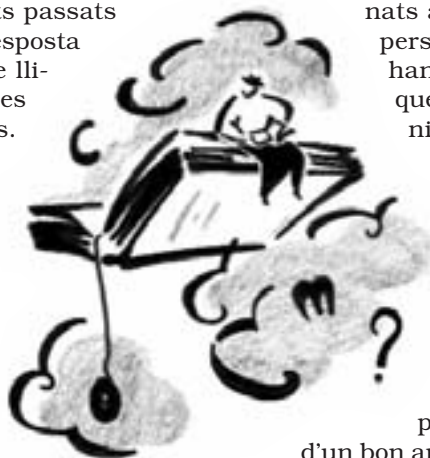
Javier Nicolás

8
exe

Autoajudem-nos una mica

Ara que l'any tot just comença (i el mil·lenni tu, que som al s.XXI) és bo fer una reflexió interior i omplir-nos de bons desitjos. Però, jo em pregunto, com podem omplir-nos de bons desitjos si tenim el nostre interior... com ho diria... una mica intoxicat de comportaments passats que no vam acabar de pair? La resposta la podem trobar en els milers de llibres d'autoajuda que inunden les nostres biblioteques i llibreries. Atenció, però, perquè “no es oro todo lo que reluce” i darrera de tanta autoajuda s'amaguen una sèrie de vidors que només volen autoajudar a les seves butxaques.

No us estic intentant vendre res, no us penseu. El què passa és que darrerament he tingut contacte amb aquests llibres i reconec que en alguns aspectes tenen cert fonament i part de raó. La “trampa”, si es pot dir així, és que la majoria de solucions que proposen passen, és clar, per un mateix i quan la maquinària interior no funciona, és molt difícil que generi solucions per si

mateixa. En altres paraules, si ho passéssim al terreny informàtic, diríem que és com pretendre que el Windows ens donés una solució per ell mateix. I si seguim en aquest terreny, el què podem fer és apagar-nos i tornar a posar-nos en marxa. Un cop tornats a posar en marxa intentem des de la perspectiva que ens donen els mesos que han de venir, analitzar quina és la peça que no acaba d'encaixar en el nostre organisme i segur que trobem algun llibre que ens ajuda a superar aquesta dificultat. Atenció al risc que correm d'analitzar-nos interiorment, perquè si ho fem sincerament, pot ser que el què hi trobem no ens agradi massa. Com sempre i tal com he dit abans, és una tasca nostra trobar la solució. Ànim, i si creieu que aquest tipus de literatura és una presa de pèl, busqueu el recolzament

d'un bon amic/amiga i comenteu el vostre problema. Una segona opinió pot acabar de decidir-vos sobre la solució a prendre, però procureu no traspasar el vostre mal de cap a l'amic/amiga o el perdreu i guanyareu un nou mal de cap.

Oskar Aragonès

publicitat

Thomas V Jorgensen i Sílvia Franquesa: “Al Vietnam hem après a viatjar treballant”

Fa poc més d'un mes que han tornat. El Thomas V. Jorgensen i la Sílvia Franquesa han passat dos mesos al Vietnam. Són ex alumnes de la Universitat Pompeu Fabra dels estudis de periodisme. Ell és fotògraf i ella escriu. En aquesta entrevista expliquen a NEXE –tota una primícia– les seves experiències a l'orient.

10
exe

-Com vàreu anar a parar al Vietnam?

Sílvia: Després d'acabar la carrera vam anar a viure un any a Londres. Allí vam fer amistat amb una noia que, per feina, va anar a viure al Vietnam. Ens va dir que l'anéssim a visitar, i aquella idea d'un viatge de plaer es va anar fent

grossa. **Thomas:** Vam pensar que ja que el viatge valia tants diners, podíem aprofitar i passar dos me-

sos treballant per fer reportatges. Vam estar estalviant molt temps.

- Però suposo que passar dos mesos al Vietnam vol dir deixar feina i arriscar econòmicament...

Th: És important intentar fer en aquesta vida coses que t'agraden i de les que estàs satisfet. Quan et plantes la vida amb aquesta filosofia has de tenir present que això et suposarà riscos i sacrificis. Però si tens això clar ja enfoques les coses d'una manera diferent. Aquest mes, per exemple, no tenim amb què pagar el lloguer del pis, perquè el nostre treball encara s'està elaborant i no en podem tenir cap rendiment.

- Però sempre hi ha un àngel de la guarda...

Th: Et refereixes als premis, no?. Sí, just abans de marxar em van anunciar que havia guanyat un segon premi al concurs Fotosistema. Això ens va reportar uns bons calerons pel viatge. Ara fa una setmana, m'han dit també que he passat l'eliminàtoria dels premis M.I.L.K., un dels més im-

portants al món, al que es presenten molts professionals de renom internacional. Només per haver

passat l'eliminàtoria ja he guanyat 300.000 pts. El premi final és de 25 milions.

- Vau preparar molt el viatge?

S: Els mesos abans de marxar vam contactar amb totes les ONG's de Barcelona que feien alguna cosa al Vietnam. A més, vam buscar vietnamites que visquessin a Barcelona i vam conèixer una família de la que ens vam fer amics. **Th:** La Sílvia es va documentar molt: llibres, revistes, guies... No parava de llegir. Ara hem vist que tota la documentació que es pot trobar al nostre país està molt antiquada.

- No hi ha coses noves escrites sobre el Vietnam?

Th: Sí, però aquell país té un creixement tan explosiu que els canvis estan a l'ordre del dia. És un país comunista, però amb un creixement econòmic propi del capitalisme més ferotge. **S:** A més, quan es parla del Vietnam sempre es parla de la guerra, i nosaltres, des del primer moment volíem deixar aquest tema de banda i veure com és el país ara, com és la seva gent.

- I com és la seva gent?

S: Són gent molt senzilla, molt pacient. Són lents, però constants. I molt llestos. Pot semblar estrany

que una gent amb aquesta manera de ser pogués guanyar una guerra contra els EUA. Però només cal veure la xarxa de túnels que van construir quan hi va haver el conflicte. Quilòmetres i quilòmetres sota terra on hi havia escoles, hospitals... Vivien sota terra i, és clar, els americans no els veien fins que estaven acorralats.

-Com viu ara la gent de les ciutats?

Th: Fan vida al carrer. Les cases són miserables, i ells mengen, cuinen, es renten, pixen, s'afeiten... Tot ho fan al carrer. Hi ha molta vida a les ciutats. Pensa que a Ho Chi Min hi viuen 8 milions de persones, i tothom es busca la vida com pot.

-Suposo que portàveu una idea prèvia del tipus de reportatge que volíeu fer...

S: Imagina't. Teniem 14 ó 15 idees, però hem tornat amb reportatges molt diferents dels què ens havíem plantejat. Ara estic escrivint-ne un sobre la Fundació Christina Noble, que es dedica a cuidar els nens del carrer. També estem preparant-ne un sobre la nit de Saigón: discoteques, prostitució, drogues... Va ser un tema difícil: la gent de la nit a Saigón és molt reticent a que els facin fotos. També en volem fer un sobre els missioners i catòlics de Ho Chi Min... Tenim molt material: el Thomas ha gastat 130 carrets i jo porto com 5 ó 6 llibretes plenes de notes.

- Haureu fet amistat amb molta gent d'allí..

Th: Home, els vietnamites són gent molt rara: són encantadors i a la vegada tancats. A més no els interessen els estrangers, els són indiferents o no hi confien. L'idioma també és una barrera: allí gairebé ningú parla anglès; com a màxim una mica de xinès o de rus. Però sí vam conèixer gent interessant: la mateixa

Christina Noble, amb qui vam estar un parell de setmanes. També ens agrada haver conegut a Hoang Van Cuong, un fotoperiodista d'United Press Internacional que durant la guerra va fer algunes de les fotos que s'han fet més famoses. Cuong es va haver d'amagar durant la postguerra i va viure en un poble disfregat de pescador durant set anys. Un dia ens va convidar a dinar a casa seva. Tenia el menjador plè de fotos seves i ens va explicar una pila de coses del Vietnam i de les seves peripècies. Vam aprendre moltes coses.

- Es menja bé?

S: Molt bé, el menjar és molt bo i molt barat. S'assembla al xinès, però és més net. Mengen molt marisc, peix... També mengen coses rares: gossos, serps... Un dia, sense saber-ho, jo vaig menjar cucs. Estaves fregidets en una mena de taco. Quan me'n vaig adonar gairebé vomito. Tenien un gust molt estrany.

- Que heu après?

Th: Hem après moltes coses del país. Però sobretot hem après a viatjar. És diferent viatjar per plaer que viatjar treballant. En qüestions tan simples com l'equipatge, per exemple.

- Però vosaltres heu viatjat molt.

Th: No és el mateix anar a viure a l'estranger que viatjar. Jo sóc danès, i fa quatre anys que sóc fora de casa, però això no és el mateix que viatjar, que estar anant d'un lloc a l'altre, buscar coses...

- Heu pensat en un proper viatge?

S: Encara és d'hora per fer plans, però esperem no tardar més d'un any. El proper cop ens agradaria anar a Mongòlia o a Rússia.

En tren per Catalunya al segle XXI.

Som a Madrid, a l'estació Puerta de Atocha. En l'antic vestíbul de l'estació hi ha un immens hivernacle amb plantes i espècies vegetals tropicals, amb un microclima controlat informàticament. Hem arribat des de Lisboa i en uns minuts pujarem a un tren d'alta velocitat per anar cap a Barcelona. Abans de pujar-hi, uns nois i noies amb bona planta i molt amablement m'informen d'on està el meu vagó i m'hi acompanyen. No sembla un tren gaire espectacular però per dins és ample i espaiós amb tots els serveis. Més tard em connectaré amb internet des del meu seient.

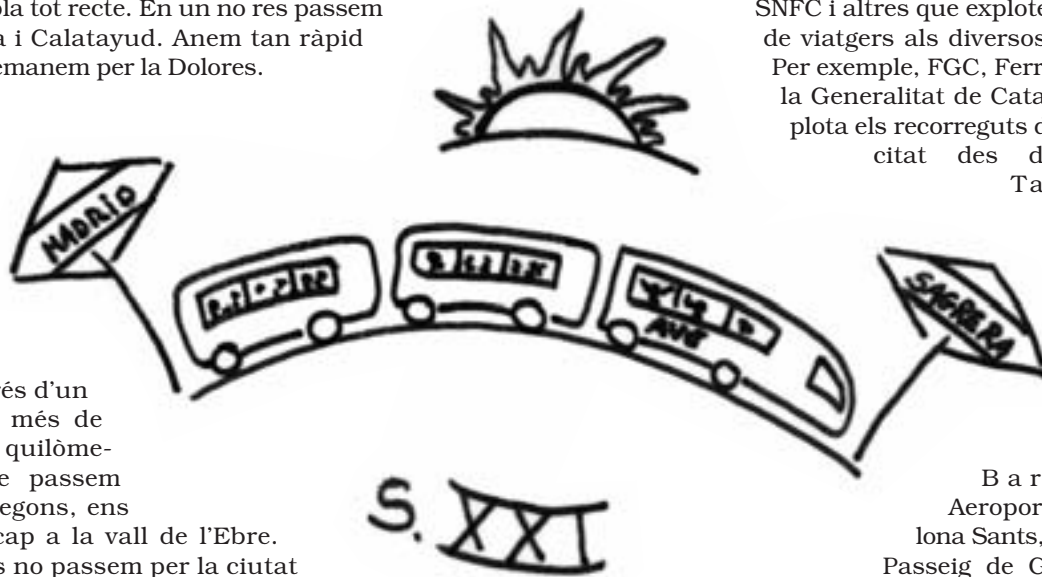
Hem sortit lentament, però una vegada deixem la línia de Sevilla i ens adrecem cap a Guadalajara s'inicia la imperceptible acceleració i, en suau pujada, sense adonar-nos agafarem velocitat fins arribar als 350 quilòmetres l'hora en les rectes de l'Alcarria. Els revolts de la via no es noten, tenen un radi de cinc quilòmetres aproximadament, és a dir, que sembla tot recte. En un no res passem per Ateca i Calatayud. Anem tan ràpid que no demanem per la Dolores.

i quinze minuts. Des de l'última desviació els trens poden anar, al costat del riu Llobregat, cap a l'aeroport de Barcelona i llavors entrar a Barcelona per Sants. Travessant per sota del carrer Aragó i el Passeig de Gràcia, els trens arriben també a l'estació de la Sagrera.

La Sagrera és una estació intermodal. Ofereix senzilles combinacions i enllaços amb altres mitjans de transport. A més, sembla també un gran centre comercial i d'oci. Tenim connexions amb l'autobús urbà i interurbà, el metro i el tramvia. També surten els trens regionals, els rodalies de Barcelona, les "grandes líneas" cap a València i la resta d'Espanya, trens d'alta velocitat cap a França i Centre Europa, i trens d'alta velocitat regional que uneixen les ciutats més importants de Catalunya i el sud de França com Toulouse i Montpel·lier.

Hi ha diversos operadors, empreses de transport ferroviari, com RENFE, FGC, SNFC i altres que exploten el servei de viatgers als diversos trajectes. Per exemple, FGC, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, explota els recorreguts d'alta velocitat des de Lleida, Tarragona,

12
exe

Després d'un túnel de més de quatre quilòmetres, que passem en uns segons, ens enfilem cap a la vall de l'Ebre. Nosaltres no passem per la ciutat de Saragossa, una variant ens facilita continuar a alta velocitat pels afores, però hi ha altres trens que entren a la ciutat per fer una breu aturada. Deixant enrera el Pilar, un paisatge desèrtic ens acompanya, són els Monegres. M'he de fixar i estar atent per veure els cotxes de l'autopista A2 que hem passat per sobre. Uns quants túnels i un pont molt llarg que travessa el riu Cinca ens endinsen a Catalunya, és clar, tot vist a una velocitat per sobre dels tres-cents quilòmetres per hora. Lleida està a la vista. Un altre pont per sobre del riu Segre i cap a Tarragona.

Des de Tarraco a Barcelona, anem disminuint la velocitat deixant les vinyes del Penedès enrera. No he estat atent i m'he perdut la desviació que hi ha després de Martorell cap al sud. El meu tren va cap a Sant Cugat, a una velocitat moderada per entrar a Barcelona pel Vallès i el Besòs. L'estació de la Sagrera és el nostre destí final, després de dues hores

Barcelona Aeroport, Barcelona Sants, Barcelona Passeig de Gràcia, Girona, Figueres i Montpel·lier. Hi ha un servei de transport ferroviari d'altres prestacions que uneix els aeroports de Reus, Barcelona i Girona, que crea un veritable nus de transport connectat amb la xarxa europea d'alta velocitat. També hem de tenir en compte que hi ha dos amplexos de via diferents: l'europeu i l'espanyol, que se soluciona amb eixos intercambiables automàticament que, en segons, permeten passar d'un ample a l'altre.

Per la meua part, llogaré una bicicleta per visitar el Parc del Besòs i el Fòrum del 2004. Demà agafaré el tren de Barcelona a Puigcerdà i en un parell d'hores gaudiré d'una esqujada de més de 100 quilòmetres de pistes. La tornada des de La Molina a Barcelona serà en tren regional, i des de Barcelona a Madrid aniré en el d'alta velocitat. Descansant, gaudint del tren i el viatge. De La Tossa d'Alp a El Retiro en quatre hores i escaig.

Javier Nicolás

Una carta als reis... una mica enfabrada

Benvolguts Reis de l'AAAUPF:

Sóc un associat dels de carnet amb dos dígit. Quan em vaig associar pensava que essent bon minyó i pagant les 3.000 peles corresponents (actualment 4.500 i si res canvia 6.000 aquest any) podria participar en moltes activitats de l'associació, treure llibres de la biblioteca, tenir un directori amb les adreces actualitzades dels meus companys, o gaudir de descomptes a l'IDEC.

Han passat quatre anys i sembla que, any que passa, any que els Reis m'envien menys regals. Potser, fins i tot, aquest any m'envien carbó. Ara ja no puc treure llibres en préstec quan plego de la feina (a quarts de deu del vespre), no puc accedir a les aules d'informàtica perquè han posat una clau d'accés que ens impedeix accedir-hi (com si nosaltres fóssim gent estranya), i dels descomptes dels cursos de formació contínua de l'IDEC no n'hem sabut res més. I d'activitats... bé només podem participar al teatre, escriure a la revista, o fer cursos de nòmines. Però ni jo vull ser assessor laboral,

ni m'agrada massa el teatre i, la veritat, escriure se'm dona força malament.

Però com que penso que he estat un bon associat i no he fet massa rebombori us voldria demanar les següents coses:

1. Poder treure llibres de la biblioteca a partir de les nou del vespre, com fins fa un any i mig.

2. Que si vull fer un postgrau en Cultura Xinesa o en Intel·ligència Emocional aplicada a l'empowerment a l'IDEC almenys em facin algun descompte, encara que sigui petit. Per què encara no tenim descomptes?

3. Que els cursos que organitzi l'associació siguin una mica més amens i no es limitin a les nòmines. Per què no fer cursos de fotografia o d'edició de vídeo o tallers de conversa en anglès o francès?

4. Que s'organitzin sopars, festes o trobades d'antics alumnes, encara que siguem només els de l'Associació. Millor ser poca gent, que no pas que no hi hagi sopars o festes.

5. Disposar d'un directori amb les adreces dels nostres companys i que aquest es renovi d'una

manera més o menys regular.

6. Rebre més números de Nexa cada any, si pot ser amb més pàgines (ni que siguin quatre més!). També m'agradaria que tingués un disseny una mica menys soso i que hi haguessin més fotos.

7. Rebre més cartes amb informacions sobre l'associació i que la web estigués actualitzada.

8. Poder disposar d'assessorament jurídic i econòmic, si tinc algun dubte i no sé que fer ni a on anar. Per què no promocionem els despatxos professionals dels nostres associats?

9. Disposar de més avantatges comercials dels que tenim actualment, que estan molt limitats (i com sempre, teatre i més teatre!)

10. Que s'organitzin sortides culturals o activitats esportives. M'agradaria anar a esquiar, o a fer la ruta daliniana amb altres associats.

Sé que són molts desitjos per només un any, però m'agradaria que es fessin realitat tots ells. Potser en podríem fer realitat més d'un, no?

Tomeu Fabra i Poch

REGIÓ DE DO

Inaugurem aquesta secció dedicada a la música electrònica amb una breu història dels orígens, que serà exposada en dues trameses.

El naixement de la música electrònica (1)

La música electrònica com la coneixem avui va néixer als anys 50 com a resultat de l'experimentació dels músics que cercaven un nou llenguatge que expressés la forma de vida d'aquella societat. Aquest tipus de música sorgeix d'un nou concepte musical, funcional, que respon a una necessitat social, la d'omplir aquells espais que oferia la ràdio i la televisió. És l'època en què neixen els efectes sonors, també coneguts com a efectes especials - que després omplirien les cintes del cinema -. L'expressió musical de llavors treballava amb el material brut de gravacions en

cinta magnètica de sons de la naturalesa (sorolls blancs com el so del mar) i d'objectes quotidians com electrodomèstics (sorolls rosa com el d'una televisió quan acaba l'emissió; o el soroll d'una batedora), aquests es tractaven electrònicament i es transformaven per tal d'obtenir nous sons. El resultat eren nous sons sorprenents.

Aquesta música va rebre diferents denominacions: música concreta a França (París, 1948), música electrònica a USA (Colònia, 1953) i Tape Music (New York, 1952). La denominació genèrica de música electroacústica que engloba aquestes designacions no arriba fins l'any 59.

Maria Gratacos

PROGRAMACIÓ DE CURSOS

gener - març del 2000

CURS D'INTRODUCCIÓ A LA GESTIÓ DE NÒMINES I ASSEGURANCES SOCIALS. (15 HORES)

Els cursos tindran lloc els dies 26 de gener, 2, 9, 16, 23 de febrer i 1 de març del 2000 de 19.30 a 22 h a l'edifici de l'estació de França.

Objectiu: El curs en aquesta primera part vol iniciar a l'alumne en la gestió administrativa laboral amb un enfocament eminentment pràctic.

Programa: Contractes de Treball. Tipus, Inscripció i afiliació de les empreses i dels treballadors a la Seguretat Social, Nòmines. Estructura salarial, conceptes salarials i no salarials, Càlcul de la base de cotització mensual i diària, Càlcul dels salaris bruts i nets, Tractament del IRPF, Retribucions amb prorrateigs de les pagues extres, Confecció d'Assegurances Socials (TC1 normal i abreujat).

Professor: Sr. Jesús Ballesteros Lacueva. Graduat Social l'Escola Social de Barcelona. Postgrau en Gestió de Recursos Humans de Foment del Treball. Postgrau en Gestió de Personal per EADA. Tècnic en Psicologia per la UNED.

Assessor Laboral de B.L. Associats.

Preu: Soci de l'AAAUPF 9.500 ptes.
No Soci: 12.000 ptes.

Pre-inscripció: del 15 de gener fins al 24 de gener.

CURS DE GESTIÓ DE NÒMINES I ASSEGURANCES SOCIALS II (15 HORES)

El curs tindrà lloc els dies 3, 10, 17, 24 de febrer, 2 i 9 març del 2000 de 19.30 a 22h a l'edifici de l'estació de França.

Objectiu: Aquest curs està orientat a aquelles persones que han realitzat el curs d'introducció organitzat per l'Associació o puguin acreditar un nivell mínim de formació o pràctica equivalent en aquest camp.

Programa Percepcions en situació d'Incapacitat Temporal, Percepcions en situació d'Accident de Treball, Percepcions en situació de Maternitat, Bonificacions, Pagament fora de termini, Càlcul de liquidacions ("finiquitos"), Altres situacions.

Professor: Sr. Jesús Ballesteros Lacueva.

Preu: Soci de l'AAAUPF 9.500 ptes.
No socis: 12.000 ptes.

Pre-inscripció: del 24 de gener al 31 de gener.

ALTRES CURSOS PREVISTOS

1. SEMINARI DE PRESTACIONS PER JUBILACIÓ
2. SEMINARI DE PRESTACIONS D'INCAPACITAT PERMANENT
3. SEMINARI DE COMERÇ ELECTRÒNIC

Us mantindrem informats d'aquests cursos tant per correu com per correu electrònic. Recordeu que l'associació té una pàgina Web constantment actualitzada on podeu trobar informació de cursos i activitats. També podeu trucar a l'associació o passar-vos hi. Allí, la nostra secretària, la Maria José, us resoldrà els dubtes que tingueu.

ATENCIÓ:

Tots els cursos organitzats per l'AAAUPF són eminentment pràctics. Cada alumne disposarà d'un ordinador.

Es lliurarà un diploma a tots els alumnes i material de suport. Les places són limitades. L'Associació es reserva el dret d'ajornar o cancel·lar un curs si no s'assoleix el nombre mínim d'assistents.

Es donarà un obsequi a aquelles persones que s'inscriguin al curs d'Introducció al Word i Word avançat conjuntament.

Llista de (des)propòsits

Estimats lectors:

Suposo que la fotocopiadora no us ha engolit, ni us heu quedat una setmaneta ben bona tancats a l'ascensor, ni l'aparell d'aire condicionat no us ha deixat congelats com a bacallans, tal i com anunciava tan subtilment el nostre (?) meravellós Govern a finals de l'any (i segle, i mil·lenni) passat, sinó que esteu encara al dente i prestos a seguir tocant-me el què no sona durant mil anys més... Potser, però, el mòbil us ha mossegat una orella? El vol que havíeu aconseguit reservar, després de robar-li tots els punts Ibèria al vostre pare, es nega a sortir fins d'aquí a 1999 anys? El vostre ordinador diu que es declara en vaga perquè li havien promès festa boja quan arribés el 2000, i aquí no ha passat res i tot va igual que abans, excepte alguns paranoics de més que no paren d'engegar i apagar les seves respectives màquines per comprovar que realment no ha passat res, i que aquesta calma total no es tracta d'un truc dels mateixos ordinadors per a agafar-nos poc després amb la guàrdia baixa i arribar a dominar el món? O potser el vostre reproductor de video insisteix en gravar capítols inèdits de la Heidi en comptes de la "pel·lícula-de-la-setmana-estrena-a-televisió" que us repetiran infinites vegades elevat al quadrat, en un espai de

temps inversament proporcionalment curt? El vostre vehicle, sigui moto, cotxe o bicicleta us porta per les rutes més col·lapsades de la ciutat, com si ho fes expressament?

Si heu observat tots aquests fenòmens és que alguna cosa ha fallat, és evident.

Dins del vostre caparró.

Com, sinó, podríeu estar llegint aquestes línies?

Per cert, les fotocopiadores encara us continuaran engolint si insistiu en posar-vos-hi a dintre per treure-hi el paper embussat. Els ascensors encara us deixaran encallats entre dos pisos amb la veïna que sempre procureu evitar. L'aire condicionat de la feina encara us obligarà a dur jaqueta a l'estiu i bikini a l'hivern. Estar enganxats nit i dia al mòbil de segur que us acabarà obligant a dur el sonotone de la iaia, els vols amb

Ibèria encara patiran desesperants retards, el vostre ordinador es declararà en vaga quan li peti (i petarà quan ídem), continuaran existint paranoics amb les computadores, el video gravarà el què facin a l'hora que l'hagueu programat (i les cadenes de televisió seguiran improvisant amb la programació), i els embussos continuaran, immutables, recordant-nos que això del canvi de mil·lenni ha servit per a començar a escriure l'any amb un "2" i poca cosa més.

Murphy

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

Nom i cognoms: D.N.I. Telèfon:
 Domicili Població: Codi postal:
 Estudis: Promoció (any de graduació):
 Activitat professional:
 Adreça professional: Telèfon:

Autoritzo la incorporació de les meves dades en el directori d'associats per a la seva consulta: Sí No

Sol·licito la meva incorporació a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

Barcelona, de/d' del 2000

Signatura

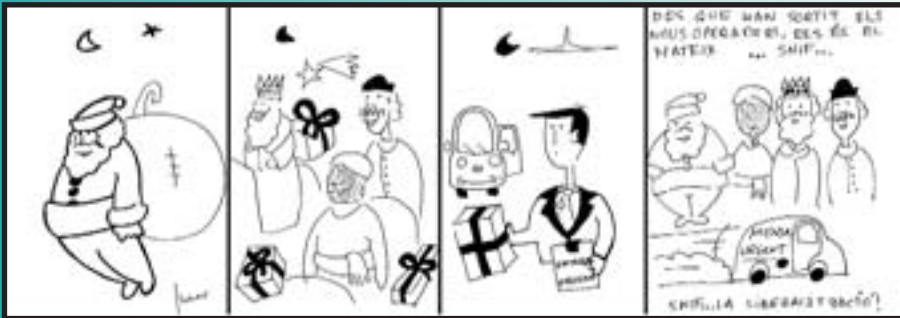
Cal acompanyar aquesta butlleta amb dues fotografies mida carnet.

Adreceu la butlleta a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

reis

els regals

l'efecte 2000

ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES DE LA UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Edifici Jaume I
Ramon Trias Fargas 25-27
despatx 1 E08

Telèfon: 93 542 27 59

Fax: 93 542 25 32

E-mail: alumnes.antics@grup.upf.es
08005 Barcelona

DADES BANCÀRIES

Titular del compte:

Entitat:

Identificació del compte:

Entitat	Oficina	DC	Núm. compte/llibreta
---------	---------	----	----------------------

Autoritzo a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra al cobrament de la quota a través del compte/llibreta esmentat

Signatura

Els antics alumnes que s'associïn dins els dos anys següents a la seva graduació abonaran la quantitat de 3.000 ptes. anuals, durant aquest període (corresponent a un descompte del 50% sobre la quota normal).